

Het blijft maar zonnig..... We dragen niets anders dan T-shirts en zomerhemden. Voor het naar het centrum gaan is een lange broek handig om de pasjes en dergelijke op te kunnen bergen maar in huis is de korte broek favoriet. Onze schoenzolen zullen we hier ook niet verslijten, de dichte schoenen blijven binnen. Diverse slippers maken daarentegen overuren en in huis lopen we alleen op blote voeten. Die snappen er ook nog steeds niets van. Het blijft een zeer prettige ervaring om 's avonds naar buiten te stappen en dan de lekkere lauwe tot warme wind te voelen. Niks geen vestje uit, vestje aan. Al ga je in je blote togges lopen....

Op verzoek zijn we er op gaan letten, zo rond 06.00u komt de zon op en zo tegen 19.00u valt de schemer in. Dat gaat hier snel, om 20.00u is het echt diep donker.

We zitten hier nog maar net op ons nieuwe stekkie, komen we Ruth tegen. Als we op de lift staan te wachten, horen we ineens: "Oh, ik wist niet dat jullie HIER zijn komen wonen?!". Ruth (we zijn elkaar ook al eens op het vliegveld tegengekomen) woont op de 2e etage en we spreken af een keer koffie te drinken. Nu blijven er voor ons wat ondoorgrondelijke dingen in de flat over en per briefje zoeken we contact met Ruth. Of we een snelle rondleiding kunnen krijgen? Op zondag komt Yuval (haar echtgenoot) ons uit de brand helpen. Wel erg luxe zo'n medebewoner want je komt direct te weten wat wel nuttig is om te laten repareren en wat niet. Zo zit er bij de deur in de woning zelf een beeld-telefoon, als er beneden buiten iemand aanbelt moet het schermpje oplichten zodat je via de camera kan zien wie er belt. Er zit ook een hoorn bij zodat je kunt praten en luisteren, en een knop om de deur beneden te openen. Maar de camera werkt niet en je kunt wel vragen "Mise?" (Wie is daar?) maar ze kunnen beneden van alles roepen want je hoort het toch niet. Handig! De knop voor het openen doet het wel. De ervaring van Yuval is dat de beeld-telefoon na reparatie niet lang mee gaat, ook gezien het vandalisme.

Verder blijkt het filter van de airco, dat achter het plafond in de badkamer hoort te zitten, inderdaad verdwenen. Wij vinden het al heel wat dat we nu weten waar dat geval sowieso moet zitten. Een slotje voor het postvakje beneden in de hal kunnen we het best zelf aanschaffen, uniformiteit is hier geen item. Verder melken we Yuval nog uit over het telefoontoestel wat we hebben (met opdruk in Ivriet natuurlijk). Maar we kletsen ook over gezellige dingen, zo horen we dat hij werkt voor een organisatie die trips naar en allerlei activiteiten in de woestijn verzorgt, ook boogschieten! Gaan we zeker een keer doen.

's Avonds doen we boodschappen bij Hyper Netto, een grote supermarkt. We beginnen al aardig de weg te weten en het gaat dan ook voorspoedig. Bij de kassa treffen we een mevrouw voor ons die "letterlijk" voor een weeshuis boodschappen heeft gedaan. Hoe ze het voor elkaar heeft gekregen, geen idee, maar alles wat uit haar kar komt gaat uiteindelijk in 9 (!) kratten mee met de thuisbreng service van Hyper Netto, en alles werd voor haar ingepakt door twee medewerksters. De betaling duurt zo mogelijk langer. Maar dan zijn we aan de beurt! Net alles op de band gezet, blijkt de kassa niet bij te kunnen komen van de transactie voor ons. We blijven kalm. De kassa dame blijft het proberen en net als ik de afgezaagde kreet "Moet je IBM bellen!" wil gebruiken, rukt ze de stekker uit het contact en stopt 'm er weer in terug. Het beeld blijft even zwart en dan staat er in koeie-letters, jawel, IBM, nou ja. De poging blijft bij een poging. Of we maar "even" naar de andere kassa willen verhuizen? Tuurlijk, waarom niet. Het ijs is inmiddels al lekker zacht geworden. Na de hele verhuizing en het afrekenen zijn we al met al ruim een half uur bezig geweest met de kassa-dame.

Israëli's hadden de kassa waarschijnlijk hoogst persoonlijk verbouwd (met de kassa-dame erbij) met als netto resultaat de zelfde wachttijd als wij overigens. Maar wij blijven kalm, aan de buitenkant.

Eenmaal thuis voorziet Henk de nieuwe ventilatoren en de al aanwezige plafonnières van lampen, nu met 40 Watt i.p.v. de gebruikelijke 100 Watt. Het ziet er stukken gezelliger uit zo.

Op maandag 10 mei zie ik dan eindelijk een briefje van FedEx op de deur van het oude adres hangen. Is het pakje van de partner dan toch in Eilat? Er volgen diverse telefoontjes maar dan laat in de middag komt iemand het brengen. Wat een queeste. Henk gaat er direct mee aan de slag.

Die avond gaan we naar de boulevard om uit te waaien en wat te eten. We kiezen voor een pita met falafel en allerlei vullingen. We gaan op een muurtje bij de branding zitten om te genieten van de golven (ongeveer een meter hoog). Het is zeer ongebruikelijk om hier golven te hebben, de luchtvochtigheid giert omhoog en we zitten in de klamme nevel van de golfslagen. Het is een spectaculair gezicht (en lekker geluid), we eten hier de pita's. We hebben een hele goeie zaak gevonden, de falafel is heerlijk.

Er volgen werkzame dagen voor Henk (dat zat ook in de planning nietwaar?), het gaat jammer genoeg nog niet zo gestroomlijnd als gehoopt, maar er zijn in ieder geval geen stroomstoringen meer. Ik regel de overzetting van de elektriciteit, het betalen van het gas en de overschrijving van adres bij de gemeente. Sommige dingen doe ik alleen, maar bij de gemeente helpt Z'mira mij gelukkig. De tweede dag hebben we echt mazzel, want dan werken de computers wel en staan we in een kwartier weer buiten. Ben verder nog bezig met spullen in huis een plek te geven en de achterstand qua wasgoed weg te werken. Op een dag is het 40+ maar ik wil toch strijken. Filter of geen filter, de airco gaat aan en zo valt ook deze klus goed te klaren. Bovendien, ik wil het toch zo graag lekker warm hebben? Om het zoutgehalte op peil te houden en omdat we trek hebben in een warme prak, kook ik diezelfde dag Chili Con Carne (zonder afzuigkap!, die zit hier niet). Even afzien maar het smaakt heerlijk.

Zou je op het balkon ook mogen (ho, dit is Israël, het woord MOGEN snel vervangen door KUNNEN!), huh, kunnen BBQ-en? We hebben nu zo'n geval en het is inmiddels erg lang geleden (ahum) dat we ge-BBQ-ed hebben..... Vrijdag de 14e lijkt ons een mooie avond te worden qua weer. Hup, BBQ te voorschijn gehaald en aangestoken. Deze keer wagen we ons aan heuse hamburgers, gekruide kippenvleugeltjes en ondefinieerbare worstjes die Henk erg lekker vind. Door Henk z'n stookgedrag ziet het niet zwart van de rook en we BBQ-en in een rustig tempo het vlees erdoor. Wederom smullen....

De avond daarna wil ik een ovenschotel maken. Gekocht als een zo op het eerste gezicht kant-en-klaar pakket met schaal. Wel erg naïef, als ik mij gewapend met woordenboek op het recept stort, is het maar goed dat de broccoli nog gekocht moet worden anders zou deze al verlept geweest zijn voor het klaarmaken. Ik kan me voorstellen dat er eieren en een tank (zal wel "pakje" moeten zijn) room in moeten. Gebonden meel lezen we als maïzena. Maar bij 250 gemalen vroedvrouwen geef ik het op. Die avond eten we de schotel wel, maar met eigen inbreng. Kortom, we mixen de zinnige dingen, gooien de broccoli erbij en de kaas erover en hup de oven in! Is nog lekker ook!

Dat met die vroedvrouwen zoek ik nog wel eens uit, afgezien dat dat nooit de bedoeling kan zijn kunnen we hier beter zuinig op ze zijn. In zo'n korte periode nog nooit zoveel vrouwen

“in blijde verwachting” gezien, vroedvrouwen zijn hier vast hard nodig. Leuk om weer een cultuurverschil te zien; je ziet in Nederland ook meer vrouwen met strakke positiekleding (of een buikband) lopen maar hier is dat de vaste regel. Niet de streng gelovigen, die vrouwen lopen altijd in soepjurken en rokken, zwanger of niet. Maar verder geldt strakker dan strak en mini-rok en navel-T-shirt kan ook. Maar de vrouwen zijn dan ook trots om zwanger te zijn.